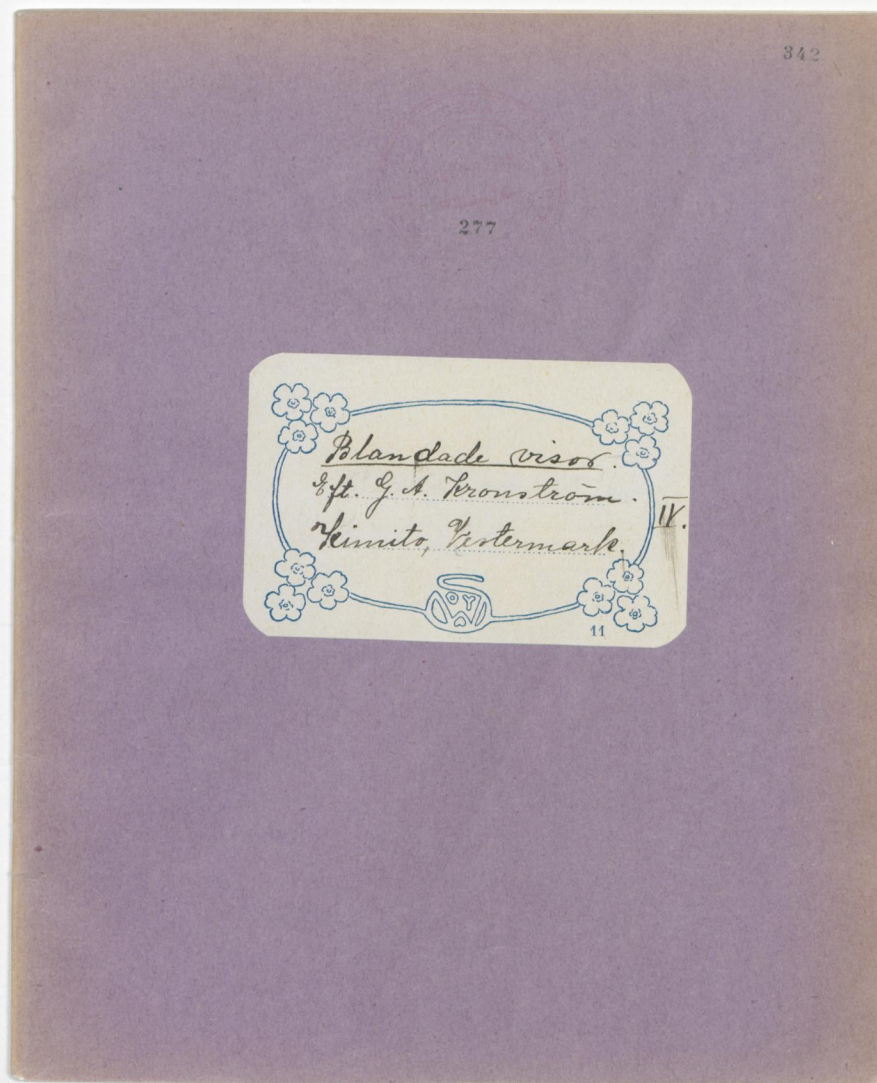

Smekåll

29. O, älskade, du har ju rävat mig... sid
344
30. Det var i dandens strid en köpman si var... 346
31. Den blomsterpyddla gondolen gled... 348
32. En byggdus tåna sjutton å... 350
33. Djupt ned i dalen där vudias en mö... 352
34. När du går ut att fria... 353
35. Det var den tiden, då jag var ung... 355
36. O höjaste himmel, fallande jord... 357
37. I den besigra byn Östrum å mången
fliden näst... 359

Ålandade visor.

K7 21 En ny visa.

Ö älskade, du har ju narrat mig.
 Jag, som så innerligt har älskat dig.
 Jag som har friat dig från havets röd.
 Så väl att du nu ene där till min död.

Du vet, att jag har kärlek haft till dig.
 Så många lärar jag har fått för dig.
 Men då du var så otrogen emot mig.
 Jag ingen kärlek ägde mer till dig.

Du narrat mig att segla långt från dig.
 För att du skall' få spillas ifrån mig.
 Jag var knappt borta fyra månars tid
 För-än jag fick ett avskedsbrev från dig.

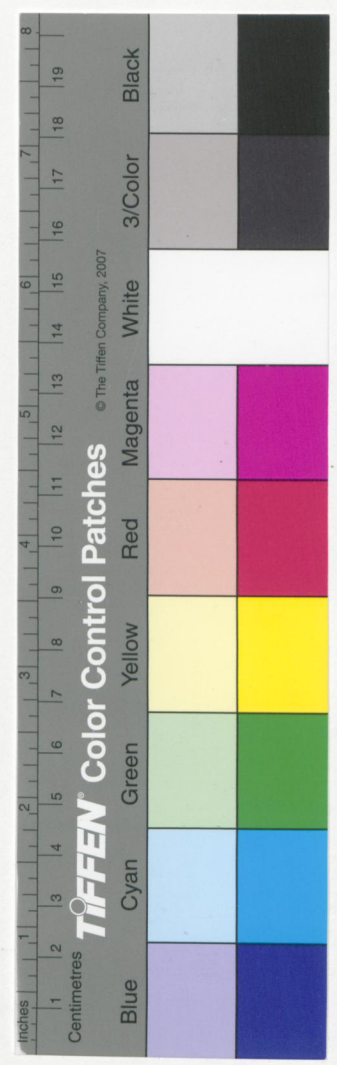
jag tänkte skriva mer till dig min vän,³⁴⁵
 Men tiden den blev minn och kall för mig.
 Vinden blåste, skeppet går från land,
 Och därför måst jag lägga pennan bål.

Men ack Sofi, Sofi kom och se till mig,
 Skall du få se, vad jag skrivit har om dig.
 Det har jag skrivit uti natten stund,
 Då jag var invid Öranta Sund.

Glöm aldrig mig, jag glömmar aldrig dig,
 Fastän du var så otrogen emot mig.
 Min glädje är att le uti harmoni,
 Men "sler" går jag om svärmeri.

Nu är du boud och det för evig tid
 Lev lycklig med den du utvallt har
 Mig, mig, Sofi, du hållit blott för narr.

Slut på visan och färdigt att
 bräja på med en annu flicka. - Den som
 visan skrivit har, hans namn är Edvard
 A. Wallenius ifrån Söderlångvirk Anholmen.

77 30 En vacker kärleksvisa.

33.

346

Det var i Londons stad en köpman så bar.
Han ägde blott en dotter, hon var djelig, hon var skön.

Hennes namn var Odiana, hennes ålder 15 år,
Hennes intress' för året see hundradetusen pund.

Hon älskade en matros allt med ett stadgal mod.
Men fadern han sade: "Du är honom allt för god.

"Jag måst' min fader lyda, så länge som jag kan.
Jag aldrig att jag tager den reaste köpman."

Odiana gick till ålven allt under Rosenkrist.
Så tog hon av förgiftet, hon tog livet av sig själv.

När hennes far det fick veta, att Odiana hon var död.
"Odiana, Odiana, du har gjort mig i stor nöd."

"Skicka bud efter matrosen så fort som möjligt kan.
Ty jag tror det skall bliva en rolig stund för han."

När matrosen det fick veta, att Odiana hem var död,
Då blev han så andåktig, att han föll till jorden död.

Men Gud gav honom krafter, att han kom till sig
Då ilade han dit neder allt till sin lilla ^{iggen} vän.

Sin tog han henne i famnen, han gav henne en kyss
"Fack så skall du hava för det du älskat mig."

Ack kören i föräldrar, hur sorgligt som det är,
Där som tvänne blödande hjärtan så skiljas åt.

77

31 En ny visa.

348

s. 5.

Den blomsterprydda gondolen gled
 För Ölsborgs bäljor sakta ned.
 Det var så hemskt i den mörka natt
 En flicka skön vid rodet satt.

Tring famnan bar hon en lagerkrans
 Besprydd med stjärnornas milda glans.
 Hon sjöng om värmen guld och kär,
 Som uppå Ölsborg fänglad är.

Och Herman hörde den stämman klar,
 Som genom järnbelagda fönster far.
 "Lealla," han ropade, "Min sängarvän,
 Nu känner jag din röst igen."

Väl har jag mördat ett barn för dig,
 Det kunde du väl ha förlåtit mig.
 Ty kärleken är ännu lika stor
 Hos fången, som på Ölsborg bor.

Men stormen lyter, och älskan går,

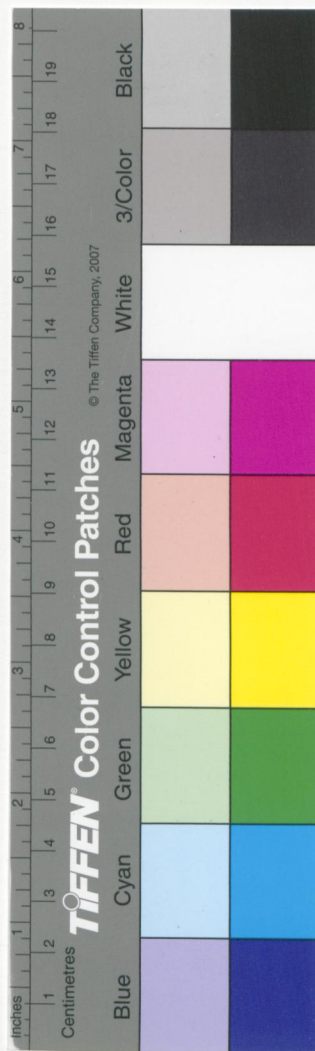
Och böljorna emot Elfsborg slår. 349
 Det blistrar till, och fången säger
 Sin sängervän uti böljan blå.

Att sitta inpressad i en bur
 På fången klagar o. jag arma djur,
 O Sigrid redan jag dela må
 Min grav skall bliva i böljan blå.

Sen skall jag som en vålnad gå
 Ibland de vilda stjärnor små.
 Min Sigrid död, i ett armat land
 Jag tycka skall hennes trogna hand.

Och fången uppå Elfsborg satt,
 Till dess han ropade en vänljus natt,
 Och uti havets bölja blå
 Han träffade sin Sigrid då.

Och mången gång uppå Elfsborg sin
 Man haver hört den stannman ren.
 Och denna rösten man hört igen,
 Ty, det var fångens sängervän.

En bygdens tärna sjutton år
 Stod blomstrande och skön
 Förmåna sprättars anbud får
 Men hör ej deras bön.
 Med gods och guld och färleskrud
 De locka henne ej,
 När hundra sucka: "Edsvär min bud."
 Hon svarar hundra nej.

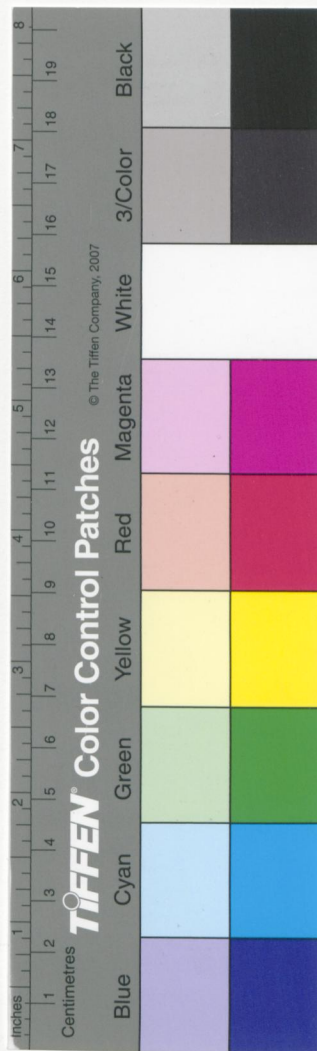
Hon är så god
 Hon ömt och gott om alla människor tror
 Men hennes hjärta klappar blott
 Av kärlek för en mors
 Att flitig, glad och from
 Förtjuva hennes lopp.
 Ik dess ro, dess rikedom
 Dess ära och dess tro.

Hon så förtan guld och skrud
 En yngling, känslofull
 Och sade vill du bli min bud

Förutan guld och skrud.
 "Jag vill bli som åt din mor,
 Om du mig håller kär.
 Min tydla är ej gamm, ej skön
 Men värmen trives där.

Och flickans kind i purpurbrand
 Sitt blyga ja har sagt.
 Och flickans hand i gossens hand
 Har modern redan lagt.
 Nu sjunger han uti sitt tjäll
 Med modern och sin bud.
 Den dygdige är rik och säll
 Förutan guld och skrud.

33

En kärleks visa.

352

s. 9.

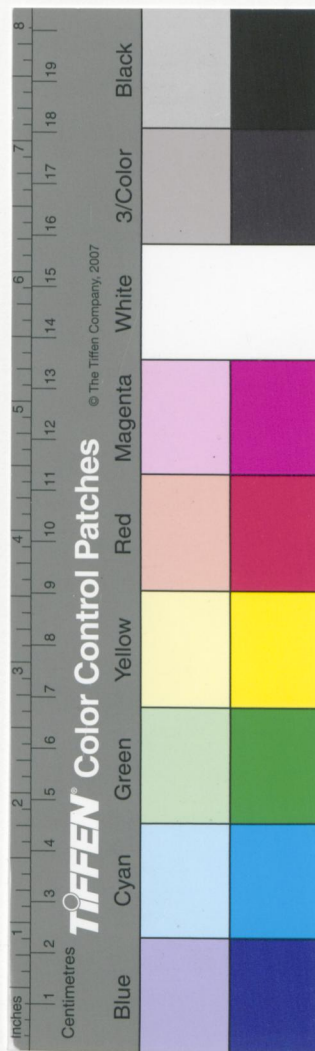
Djupt ned i dalen där vandrar en rö
och ungdomens fägring så rosande röd.
Hon gav mig sitt hjärta, det evigt skall stå.
Hon var ju den vackraste flicka jag såg.

Djupt ned i dalen jag vandrar omkring,
och himmelens stjärnor de lyfte så klar.
Där knöts vi ju våra kärlekens band,
och flickan hon gav mig båd' hjärta och hand.

Fattig, jag föddes och ringa jag är,
Men ett trofast hjärta det giver jag dig.
Ty fattig med ära är bättre än den,
Som äger stor rikedom med blygd och skam.

Långt borta förskjuten av släkt, främders och vän,
Nej aldrig förglömmes jag någon av dem.
Nej aldrig förglömmes jag eden jag svor
Och heller det stället, där kärstan bor.

Gossen han rerer till främmande land,

Ök flickan hon faller ju tårar på strand.
Fårän jag serer all världen omkring,
Så är det g omat än du bliver min.

27

34 Friarens visa.

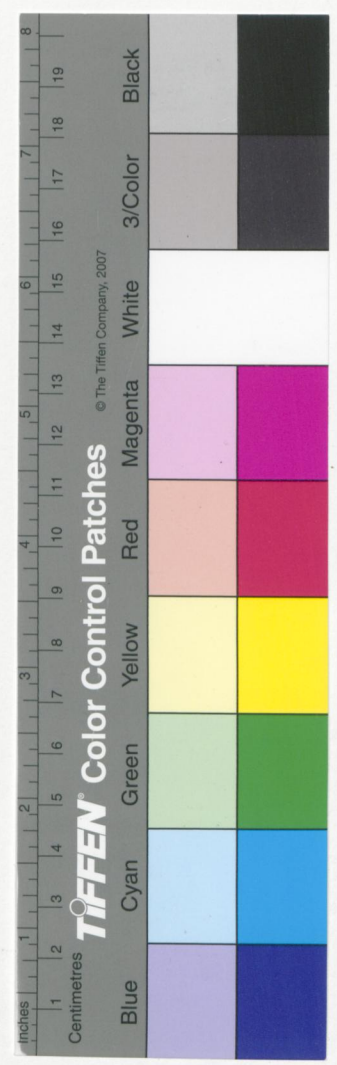
När du går ut att fria
Så fria då ej till en gammal mör
För äkta fina och död.
Lön vinner hela natten,
Lön fräser som själva katten.
Nej, äkta dig för den, nej äkta dig för den,
Fag aldrig den till din vän.

A friar du till en enka,
Hon skryter och skrävlar om sin förrige man,
Och det är dig till skam.
Hon sitter i Spieln och viner,
Hon ger dig sura minner.
Nej akta dig för den, nej akta dig för den
På aldrig den till din vän.

Si friar du till en fröken
 Hon passar ej för en bondedräng
 Att köpa siden åt den.
 Hon skall ha klänningar många
 Bräde "sia", "ria" och lännga.
 Nej akta dig för den, nej akta dig för den,
 Tag aldrig den till din vän.

Men friar du till en jungfru
 En hätt, en smäcker, en smilande ros
 Den du får sova hos.
 Och faller hon i ditt tycke,
 Giv henne kärleks smycke
 ; Tag henne till din vän ;
 Tag henne med i din säng.

Det var den tiden, då jag var ung,
 Då var det muntert glatt och roligt.
 I dansen var jag aldrig tung,
 Med flickor lekte jag så roligt.
 Jag kunde fånga dem så nått,
 Men fången blev jag ej så lätt.

Det hände sig så många gånger,
 När det var tid att gå i sängen.
 Jag ställde fjärdan så häckt
 Och raska steg utöver ängen.
 Och ställde korian, dit jag tror
 Och säkert vet än flickor bor.

Jag sakta mig då upp på tå
 Jag mig till deras fönster småg -
 Och började att sakta slå
 Och låtrade mig vara blyg.
 Men om de inte hörde det,
 Då bullrade jag på värre sätt.

Men vips hon upp ur sängen sprang,
 Hon hastar skyndsamt till mitt möte.
 Ach, tänker hon en sådan kal,
 Nu har jag fått uti mitt sköte.
 Och jag går in, och dörren stängs
 Och vi förnöjda gå till sängs.

Där språkas då om smått och stort,
 Om gifter var den främsta frågan.
 Jag trycktes till en flickas bröst,
 Och hjärtat länds av kärlekslagan.
 Ach, huru ljvt det vara må,
 Att hos den vännen vila få.

Nu är jag gammal, och jag ser
 Att flickorna mig böja hata,
 Och huru väl jag tycker mig
 Ha hittills lart att bättre prata.
 Men det må gå, så som det går,
 Det var i de förflutna år.

77

Om sorglig visa.

s. 14.

357

O högaste himmel, fallande jord
 Det pressar en yngling, en yngling så god
 Att trampa uppå jorden, det sorgligt vara nu
 Att älska en vän, den man aldrig kan få.

Om dagen i mitt arbete så är du i mitt sinn.
 Om natten, när jag sover, så är du i min dröm.
 Om morgon, när jag vaknar, vem saknar jag då
 Jag saknar lilla vännen, som är långt härifrån.

Dina rosenröda kinder och din sakersöta mun
 De hava lagt på mig en böda så tung.
 Den bödan får jag bära och draga för dig,
 Så länge som blodet är varmt uti mig.

Du talar visst väl, men du tänker icke så,
 När jag vänder ryggen till så ler du däråt.
 Ett sådant falskt hjärta' bör aldrig, se Gud,
 Så mycket har jag läst i mitt ättonde bud.

Du fikar efter rikedom, penningar och guld,

Men du får ej mera än tvänne skovlar ^{mult},
Fyra tunna bräden och därtill en spejduk,
Och mellan fyra bräder får du vila till slut.

Ne vill jag ockhed laga och bjuda dig farnt,
För dig så har jag vägat mitt liv och min själ,
För dig så har jag vägat mitt hjärteblod så rött
För dig har jag levat, för dig har jag dö.

I den bergiga byn Östana är mängen flickor rätt,
 Som skunkar sig mot gossar på mångahanda sätt.
 De gå akra och skryta vad skönt, som de fått,
 Fast de på många nätter ej njutit något gott.

Jag kan ej bedöma av deras yttre sätt,
 De likväl uti dansen sig svänger mycket rätt.
 Om ak ett krumsprång göres någon gång ibland
 Men vad betyder detta, det sker i alla land.

De flerta väcla gossar vid varje månads slut.
 Den ena blir mottagen, den andra köres ut.
 Den tredje blir bedragen, fast han sitt ur har ^{hållit}
 Han skall' det ej givit, om han sig eftertanke.

En del av dem söjas, var de ska' få sig man.
 Fällräckligt uti Tappå för dem ej vara kan,
 Fast en hon hade lyckan att få av Tappåras.
 Hon köll akra i glädjen ett dundra de kalas.

En av dem är ledren samt mycket sur och torr,

En annan går och sjunger, emellan som hon svär.
Den tredje lämnar söta du, kom blott när du vill.
Fro aldrig att mitt hjärta, hör någon annan till.

Om akria man en skönhet ibland kan få se,
Så finner man och högfärd, jag vill om vräkt.
Så fall någon prästär, att jag för mycket sagt.
Så må han fråga andra, som bo på samma stadt.

Det var en söndagsafton, jag bjuden var på bal,
Där voro gäster bjudna i ett ganska stort antal.
Och vid supens början som vid supens slut,
Så fick om var och en väl håll till gods med
haffe i sin trut.

